

Владко. Дядо Коледа, ти знаеш, аз съм пакостник известен. Ти прости ми сега, а до другата Коледа, аз ще стана послушно и добро дете. Ето тук в тая кисийка съм всичките ми парички, които си събирах да си купя малка шейна. Ето на. *(подава кисийката.)* Ти дай на Милка две кукли, защото аз счупих едната. А всичко, което мама и татко ще ми подарят, ще го занеса на Бонкиното братче, на което счупих крака на пжрзалката. Ах, колко ли му е тжжно сега там. Дядо Коледа, ела, моля ти се, аз ще те заведа у тях. Вземи пжлния кош с играчки. Дай най-много на него, защото той сега стои там самичък и, на pewno, плаче, че няма да те види тая вечер. . . .

Дядо Коледа. Стани, стани, Владко! Аз ти прощавам. Наистина ти си сторил големи пакости, но още не си почернил сжрдцето си. Добре е, че признаваш грешката си. . . . Чакай да наградя всички, да се наслушам на сладките ви песнички и тогава сам ще утеша и занеса пжлен кош с играчки и дарове на болното момче. *(Към децата.)* Хайде, деца, запейте пак и поиграйте, да развеселите и зарадват Дядо Коледа.

(Децата запяват и заиграват разни игри и танци.)

ЗАВЕСА.

